

Sygn. akt IV CSK 317/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. A. i J. A.
przy uczestnictwie E. G., S. G. ,
B. N. , A. N. i G. L.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 13 marca 2015 r., sygn. akt IV Ca (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. oddala wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcom w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy M. A. i J. A. w skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 marca 2015 r., opartej na obu podstawach kasacyjnych, przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadnili wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania tym, że „skarga jest oczywiście uzasadniona, przede wszystkim wobec rażących uchybień Sądu Okręgowego w S. ”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sposób w jaki należy prawidłowo uzasadnić wniosek był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku skarżących nie spełnia podstawowych wymagań w tym zakresie.

Skuteczne uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W skardze argumentacji takiej brak. Wnioskodawcy nie wskazali przepisów, które miały doznać oczywistego naruszenia i nie przedstawili argumentów zmierzających do wykazania takiego kwalifikowanego naruszenia, nie uwzględnili też faktu, że nie każde naruszenie przepisów, nawet oczywiste, jest tożsame z oczywistą

zasadnością skargi. Wszystkie te elementy powinny być, a nie zostały, zawarte w uzasadnieniu wniosku, skutkiem czego jest niewykazanie powołanej przesłanki przyjęcia skargi..

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Gdyby nawet - w drodze najbardziej życzliwej interpretacji - uznać, że będący autorem skargi pełnomocnik z urzędu wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, brak jest podstaw do jego uwzględnienia. Skarga została sporządzona w sposób nieodpowiadający zasadom staranności i profesjonalizmu, co powoduje, że czynności podjętych przez pełnomocnika nie można potraktować jako udzielenia pomocy prawnej z urzędu w rozumieniu § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia z dnia 12 lutego 1999 r., III CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz.123, z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, Nr C, poz. 72 i z dnia 20 sierpnia 2014 r., III CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91).